

Garibanlık Denen Dost

– Gokhan Kavcı · 12 Şubat 2010

Umutlarımın vaadiydi sana açılmam.
Hani çok güzelde şeyler sermişti önüme.
İtiraf ettiğim an boynuma sarılacaktın.
" niye böyle geç kaldın? ",
yakınacaktın.
Kıyıda,
köşede,
bir çay bahçesinde.
Hava olsun diye aldığım marlboroyı üfleyecektim.
Martıların ülkesinde gezecektim.
Taş seyritecektik denizin üzerinden.
Kumsalda koşacaktık.
Ellerinin sıcaklığıyla ısınacaktı ellerim.
İlk defa çok istediğim bir işi başaracaktım.
Göğsümü kabartacak,
başımı dik tutacaktım.
Çatlatacaktım âlemi yanımdaki afetle.
" şu öküzün yanındaki dilbere bak " diyecekti her gören.
Fakirliğimi unutacaktım.
Durup durup sarılacaktım boynuna.

Hııhhh....
Garibanlık mı?
Tanıdığım en kötü dost...
Hani suttur etsem de gitse.
Yanımdan geçtiğinde doya doya bakamamak,
boynumu dik tutamamak,
açılamamak,
sarılamamak,
anlayamamak,
ve
anlatamamak kendini.
İşte budur garibanlık.

Kendi gecekondunda kralını yaparsın.

Saęa sola sataşırısın.
" alırım akıllarını " dediğin an,
aslansın,
kaplansın.
İcabında anasını bile satarsın.
Ama kendi gecekondunda.

Tıklım tıklım otobüs arkasında,
işyerinde açılmak üzere kapanan mahur gözde,
sayısalda,
lotoda,
gelmeyen son ayakta,
bin bir umut üzerine ne temeller atarsın.
Anlarsın kısacası,
ANASINI SATAMAZSIN!

Umutlarımın vaadiydi sana açılmam.
Sevgimi evlat gibi büyötmekti tek hatam.
Ayazda dolaşmaktı,
geceye sarılmaktı,
garibanlık denen dosta darılmaktı tek hatam.
Yol parası diyerek aldığım borçları unutmaktı örneğin.
Otobüs arkasında hayaller kurmaktı,
üç kuruş için üç kuruşluk adamlara çalışmaktı,
senden umut sanmaktı.
Garibanlık denen dostu unutmaktı tek hatam.
Aptallıktan mı desem,
parasızlıktan mı?...
Aslında ne fark eder?
Dün ki gibi sensizim.
Bundan sonra umutlarımın vaadine uyarsam,
ŞERESİZİM.

.....19.01.2001

bu sizin için olsun...:))